

På Hjemveg

Desember 2024

På Hjemveg

Utgis av Evangelisk Luthersk Misjonslag (ELM).

- Misjonsorganisasjon ble grunnlagt høsten 2004.
- Den er et åndelig hjem og et arbeidslag for kristne venner som ønsker å utbre Bibelens budskap i Norge og på misjonsmarken.
 - Organisasjonen har arbeid i Norge og Peru.
- Arbeidet grunnes på Den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og nedfelt i den evangelisk-lutherske trosbekjennelse og den rosenianske tradisjon.
- Misjonslaget ønsker å vandre på de gamle stier, slik at det evige frelsesord, gitt oss i Bibelen, om Jesus Kristus og ham korsfestes, må være sentrum og alfa og omega i Ordets utleggelse. Alle andre emner som Skriften og menneskelivet viser fram for oss, bør sees i lys av en sterk og klar forkynnelse av ordet om korset.

Hjemmeside for ELM: www.misjonslaget.no

Hovedkonto ELM: 1638.21.01514

Vipps: 119348.

Redaksjonen:

Jan Oskar Butterud, Thomas Klavenæs, Rode Malerød,
Birgitte Klavenæs og Birger Mangelrød

Innhold

Historier og visdomsord for små og store	4
Sitatsiden – adventssitater	5
Ung	6
Sangsiden	9
Aktuelt	11
Det fjerde bud	13
Galaterbrevet	16
Vitnesbyrd	18
Perusiden	21

Historier og visdomsord for små og store

En gang jeg satt hjemme hos Elin og Øyvind Klavenæs spurte jeg Elin: *Hva er best for deg med å være en kristen?* Hun svarte: *Trygghet for liv og død.* Jeg tenkte: *Sånn er det for meg også.*

Ludvig Hope forteller i sin bok huspostiller fra andre juledag:

I Sverige hente det en gang for lenge siden, så lenge siden at de kjørte med hest og kjerre. Da presten Tolstadius skulle over ei bru, sprang hesten hans ut. Han prøvde å få makt over hesten igjen, men forgjeves. *Så bar det ut av veien, bort mellom stein og berg. Alt håp synes ute. Men nettopp som tilskuerne med ånden i halsen ventet på det verste, så de en mann i matros klær som lyn fart kastet seg ut for berget og grep hesten. I samme stund stod hesten stille. Så tok han fram et pengestykke å ville gi mannen til takk for hjelpen. Men da han rettet ut hånden, var hånden borte. Hvor kommer han fra? Hvor gikk kan hen? I nærheten fantes det intet sted hvor man kunne gjemme seg. Bibelen svarer: det er tjenende ånder, som er utsendt for å hjelpe dem som skal arve gudsrike.*

Jan Oskar Butterud

(Forsiktig språklig modernisert av meg.)

Sitatsiden - adventssitater

Venter vi på Jesu gjenkomst? Eller er det gått noe i stykker hos oss, så den dag, som er Jesus det gledes dag, er blitt fjern og uvirkelig for oss?

La oss prøve oss selv. Hvis vi fikk bud om at Jesus ville komme innen kvelden i dag: venter vi han, så ville det bli det gladeste bud vi kunne få. Men hvis vi blir redde for dette bud?

Kilde: Ole Hallesby Synd og naade s 14 Kristiania 1923 Luther stiftelsens forlag

Den som derfor er under denne Konge og i stadig tro holde fast ved Ham, han kan verken synd, død, helvete, djevel, mennesker eller noe annen skapning skade.

Derfor kalles Han Din konge! Din, din, du som jages opp og plages av synd, død, djevel, helvete, kjødet og verden, for at du av Ham i nåde, i ånd, i liv, i himmel, ja i Guds selv kunne ledes, og på en søt måte regjeres.

Dr. Martin Luthers predikener over alle Søn- og helligdagers evangelier. S 36 Tønsberg 1968.
Det evangelisk lutherske kirkesamfunn

Jan Oskar Butterud

Ung

Hei, mitt navn er Bjørg Elise Salte, og jeg gikk på Fjellheim bibelskole for snart 2 år siden. Her (i denne teksten) skal jeg (få lov til å) dele litt om hva Fjellheim-året har fått betydd for meg. Fjellheim Bibelskole ligger i Tromsø i Nord-Norge, og blir drevet av. Norsk Luthersk Misjonssamband. Det var en overgang i seg selv å flytte så langt nord. Det er ingen tvil om at Nord-Norge har en utrolig mektig natur! Deriblant de store fjella, som også kan nytes godt hvis man ikke er så glad i å gå (mange) toppturer. Noe som passet godt for min del.

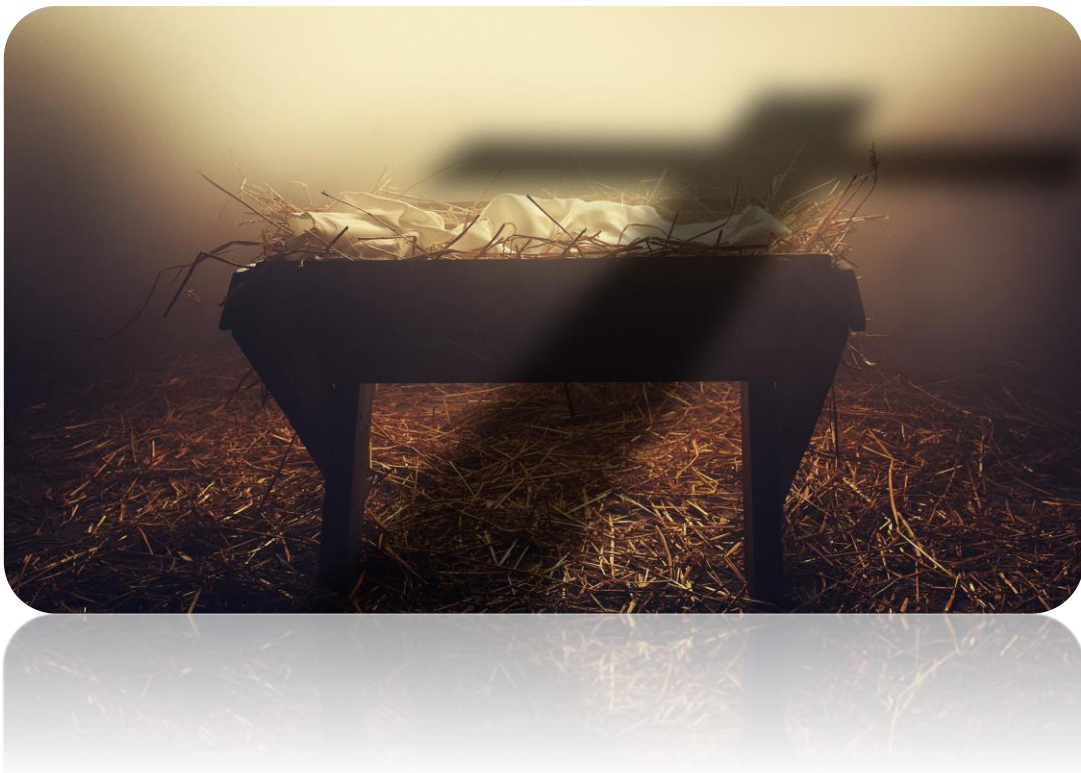
Bibelskoleåret var betydningsfullt og rikt. Vi hadde ulike fag, blant annet: sjelesorg, troslære og apologetikk. Vi gikk gjennom mange av bøkene i Bibelen, og jeg fikk tilegne meg mer kunnskap. Det var et år hvor jeg ble kjent med mange nye mennesker som delte min tro. De kom fra hele landet, ja, til og med fra andre land. Dette førte til mange interessante samtaler i forhold til tro og ulike kristne bakgrunner.

Vi fikk reise mye rundt i nord og oppleve en annen type norsk kultur. Vi fikk også en 7 ukers tur til Sør-Amerika. Der snakket vi ikke samme språket, men vi kunne allikevel kjenne på et åndelig felleskap med innbyggerne der idet at vi har samme mål om å komme til himmelen. Jeg føler meg heldig som har fått oppleve å reise på denne måten sammen med mange gode venner samt oppleve andre land og kulturer.

En spesiell ting jeg sitter igjen med etter året på Fjellheim, er morgensamlingen. Denne kunne inneholde en andakt, hvor elever eller lærere delte et ord for

dagen. Alternativt skulle vi gå i ulike grupper og be sammen. Der ble vi oppfordret til å be høyt og dele (ordet og troen) med hverandre. Dette er noe jeg virkelig har vokst på. Jeg husker godt at jeg syntes det var skummelt, og det kjenner jeg fortsatt på, men da fikk jeg se viktigheten av å dele Guds Ord selv om en vi kjenner oss helt hjelpesløse.

Jeg husker spesielt godt en av timene hvor vi gikk gjennom hva evangeliet er. Vi fikk beskjed om å skrive ned fem ord som vi umiddelbart tenkte på når vi hørte ordet 'evangelium'. Til slutt skulle vi snakke om dette i felleskap, og begrunne hvorfor vi hadde valgt de ulike ordene. Det var helt valgfritt og å snakke høyt. Det ble da nevnt: Syndenes forlatelse, Jesus, Korset, oppstandelse og det å ta imot. Å, Jesus han er en trygg plass å søke inn til; vi skal få ta imot hans frelse som vår egen.

Men kristenlivet går opp og ned, og da er det viktig å **ikke** legge vekt på hva vi føler. Noe annet jeg husker godt fra dette året er at det ble presisert at troen vår ikke er bygd på følelser. Tvert imot. Det er ofte når vi føler at Gud er langt borte, at han virkelig er nær. Kan hende vi ikke ser det før i ettertid. Gud er imidlertid ikke fraværende selv om vi ikke klarer å be en bønn. Det er faktisk sånn at når vi innser at vi ikke har noen annen plass å gå, enn til Gud, at vi har tro! Det var en lærer som en gang sa:

Trua er som regel sterkest når vi føler den er som svakest.

Salme 71, 3 sier:

Vær meg en klippe hvor jeg kan bo, dit jeg alltid kan gå!

Du har sagt at du vil frelse meg, for du er min klippe

og min festning.

Gud ber oss om å søke Ham, det er den trygge grunn. Det er Jesus, og kun Han alene!

Sangsiden

Jeg er hos Gud i nåde

Jeg er hos Gud i nåde, hva skader verden meg. Om den en stund får råde, og stenger meg min vei. Om den mitt legem binder i fengselets mørke skjul, dog ånden overvinner og holder glad sin jul.

Den onde flokk ei fatter hva åndens virkning er. De møter den med latter som har sin frelser kjær. De vil ei se å kjenne, hva tjener dem til fred, men det er blindt å renne i mørkets avgrunn ned.

Vår Gud oss trofast lover at han hver sjel vil fri, som her i livet vover å vandre sannhets sti. Som ei seg lar forføre av verdens falske skinn, Men faste trinn vil gjøre helt rike i Guds rike inn.

I Jesu allmakts hender, vi er av konge ett. For Jesu gjerning gjelder, i Ham vi har vår rett. Når meg og mine synder er alt for Ham bekjent. Det er Guds egen vilje, da er sorg til glede vendt.

Å alle søsken kjære, som er i Herren ett. Vi bør årvåkne være, til mandig strid beredt. Og aldri la oss svike av verdens falske ånd, og ei tilbake vike for noen trengselsbånd.

Guds nåde nu oss styrke, og stå oss kraftig bi. At vi Ham rett kan dyrke og følge sannhets sti. Og alle våre dage, med ett forenet sinn. For Ham oss selv forsage, i Himlen trenge inn.

Skrevet av Hans Nielsen Hauge julaften 1799. Da han satt i rådhusarresten i Trondheimi
(Kilde Sangboken syng for Herren nr. 346 Lunde forlag og bokhandel. A. S.

En stjerne ble tent

En stjerne ble tent midt i tidens natt, den tindrer og blitt mot oss blinker. Den stjernen er slektenes største skatt, og inn i sitt lys- vell oss vinker. Og alle som lengter mot dag og sol, de søker den stjernen fra pol til pol.

Det tentes et lys midt i tidens natt, fra evige verdener rundet. Så er vi da ei av vår gud forlatt, det levende lys har vi funnet. Nå fryder vi oss i dets klare skinn, det viser oss veien til himmelen inn.

Trygve Bjerkreim. Lunde forlag 1997. Fra, Når lysene tennes.

Eie ett frelst liv! Trenger du noe som er utenfor deg selv? Noe som du ikke kan på noe måte få gjort noe med, noe som du er altfor seint ute til å forandre på, noe som du ikke kan få ødelagt?

En kristen, i Jesu navn, eier dette livet! Det er Guds store gave til mennesket. Det var for dette Jesus ble født julenatt, født inn i denne onde verden, for å gi deg sitt liv.

«Ett barn er født i Betlehem». Jesus gir deg alt med seg. Livet som en kristen, i Jesu navn er det beste livet. I Jesu navn, dette frelste livet, gir Han deg alt og tar ikke bort noe, annet enn synden. Velsignet julenatt!

Thomas Klavenæs

Aktuelt

Konkordieboken som oppbyggelsesbok

Del 1. Trygghet i hverdagen

Det er viktig med bekjennelsen! Ikke bare som et vern mot vranglære, men også fordi det er oppbyggelig. Når det gjelder den første trosartikkel, om vår Gud som har skapt alt og alle, styrker det min egen trivsel og trygghet i hverdagen å tro dette. For det er mange farer og plager som omgir et menneske.

Jeg tror på Gud Fader, den allmektige, himmelens og jordens skaper. Dette sitatet er ikke fra katekismen, men fra den apostoliske trosbekjennelse. Dette betyr «at Gud som verdenshersker styrer med en fars kjærlighet og omsorg». (Kattenbusch. Etter Frøvig).

Om de første kristne hadde en formulert trosbekjennelse, vites ikke; men de trodde på den allmektige Gud. Jesus sa: *Meg er gitt all makt i himmel og på jord.* Disse fant stor trøst i å tro på 'den allmektige Gud'. Fordi de var et lidende folk.

Forfølgelse ble snart deres lodd. Da den hadde begynt, og Paulus hadde blitt steinet halvveis til døde og satt i fengsel, forklarte han seg nå i Athen. Der filosofer kalte ham for 'pratmaker'. Der står han fram

og vitner: *Gud, han som skapte verden og alt det som i den er, han som er Herre over himmel og jord.* (Apg. 17, 24).

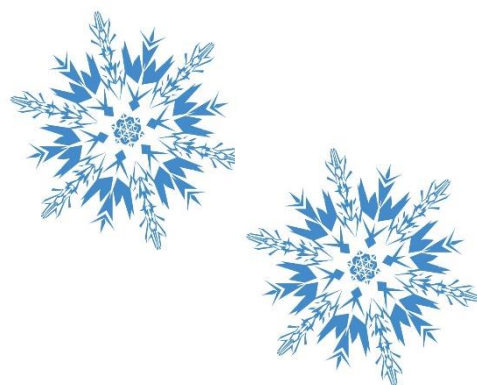
I bekjennelsen står det «Gud Fader». Det lærte Jesus sine apostler og tro på. Det ser vi både av Paulus, Peter og Johannes sine brev. Jakob og Juda bekjente også dette.

Dag Frøvig peker på dette i sin bok «*Den Apostoliske trosbekjennelse*». Der sier han: «*Intet er derfor rimeligere enn å anta at den eldste kirke med uttrykket 'Fader' har villet bekjenne Gud også som de troendes fader. Gud er i Jesus fader, men ved Jesus er han også min fader, og jeg føler meg som Guds barn, omstrålt av Hans kjærlighet.* (S. 44f. Språklig modernisert av meg).

Kilde: D.A. Frøvig. *Den Apostoliske Trosbekjennelse. Hvorfor vi fastholder den.* Kristiania, 1923. Aschehoug & Co.

Jan Oskar Butterud

Det fjerde bud

Det satt fire filosofistudenter og arbeidet med et eksistensielt problem, nemlig døden. Truls var opptatt av det ukjente med døden. - *Det er noe uhyggelig med det.* Trine grua seg for den dagen, hun var ikke fortrolig med døden.

- Tenk om Margit har rett, så ble jeg født en gang til, født til hva da? En soldat som dreper folk, til slutt blir jeg drept selv. En slave, eller en sulten tigger med fillete klær. Espen hadde et mer avslappet forhold til døden.
- Er en død, så er en død.
- Jeg er ikke redd for å dø, sa Dag, for Jesus har åpna himmeldøra og gitt meg nøkkelen. Det gjorde han da han tok bort det som var mellom Gud og meg!
- Hæ, åssen går det an a?, sa Espen, mens de andre stirra taust på Dag.
- Gud er hellig. Han tåler ikke en tanke som er preget av misunnelse og hovmod, enda mindre baktalelse og håning. Han ser den verden som er inni oss. Hvis vi skal ha fred med Gud, må Han se på oss som Han ser på den hellige Jesus. Så kommer det anstøtelige, som Bibelen kaller «korsets anstøt», nemlig at Jesus døde for våre synder. Da Jesus ble korsfestet, gjorde han det ikke som et forbilde,

men tok straffen for det som kalles synd. Derfor er jeg ikke redd for å dø. Jesus har åpna himmeldøra for meg.

- Du må være et lykkelig menneske, sa Trine
- Ja! sa Dag! 'Å eie Guds fred er en dyrebar skatt,' synges det blant de kristne.

Det ble stillhet rundt bordet etter Dags vitnesbyrd.

- Da sier vi takk for i dag, sa verten. Klokka er alt ni. I morgen er det en stor dag på universitetet da vi skal legge fram vår oppgave; men, kjør forsiktig, det er glatt!

Dag kjørte hjem lett til sinns, til Sondre Bratlands folketoner lydende fra spilleren. Plutselig kom en lastebil med tilhenger på tvers ut fra neste sving, og traff bilen til Dag.

I begravelsen stod Espen fram med denne historien fra hybelen. De kristne gledet seg over Dags vitnesbyrd.

- Håper hans medstudenter fikk noe å tenke på, sa de seg imellom.

Men det var to som ikke kom over sjokket. Det var mor og far til Dag. Det står jo skrevet: *Hedre din far og din mor, så dine dager må bli mange i det land Herren din Gud vil gi deg.* Hvorfor døde Dag i sin

beste ungdom når det står at han skal leve lenge i landet? Om det noen som var snille og lydige mot foreldrene, så var det Dag! Da foreldrene ikke hadde flere tårer igjen, ble det ellers muntre hjemmet taust. Faren begynte plutselig å trene, og moren leste Bibelen fra morgen til kveld. En dag satt moren og leste «Visdommens bok» i «det Gamle Testamentes apokryfiske bøker». Da hun hadde lest kapittel fire, vers syv ble hun glad. *Men om den rettferdige dør tidlig, skal han hvile i fred. ... Han ble rykket bort forat [sic!] ikke ondskap skulle omskifte hans forstand, eller svik dåre hans sjel.*

Jah, Dag var for god for denne verden! Tenkte moren.

Etter den dagen kom freden tilbake i hjemmet.

Jan Oskar Butterud

Galaterbrevet

Galaterbrevet 1. v. 3. «... og fred fra Gud Fader ...»

Selv om freden står fast og hviler på Jesu Kristi fullbrakte verk, så er det ikke alltid vi føler det like fredfullt.

Ludvig Hope synger: «*Alltid salig, om ei alltid glad*». (Sangboken, nr. 415). Den som leser den klassiske lutherske litteratur, får vite at det slett ikke er unormalt å kjenne på synd. Hvorfor er det slik? Rosenius hadde erfart dette: *Vis meg mine brister, så jeg aldri mister nådens legedom*.

(Sangboken nr. 476).

Den klassiske lutherske litteratur- og sangskatt står på Bibelens grunn. Paulus kjente til dette. Han skriver i Romerbrevet: *Det onde ligger meg for hånden*. (Rom 7, 21). Selv om han ville det gode, så gjorde han det vonde. Synden lå Paulus for hånden. Han kjente sine brister, men, hvilte ikke på noe i seg selv. Så han på seg selv, ble han fortvilet og sa: *Jeg elendig menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme!* (Rom 7, 24).

Han flyttet blikket over på Jesus: «*Gud være takk, ved Jesus Kristus vår Herre! ... Så er det ingen fordømmelse for dem som er i Kristus*

*Jesus. (Rom 7, 25 – 8,1). Paulus' salighets sak hvilte hos Jesus, til tross for hans onde begjæring. Paulus' fred lå ikke i Paulus, men hos Jesus. Den freden han hadde opplevd selv, ønsket han å forkynne for galaterne, for de mente at freden ikke bare kom ved å tro på Jesus, men også ved å holde Mose lov. Det berodde altså mye på dem selv. Nei, sa Paulus, dere blir ført vill, kun ved å tro på Jesus. *Fordi vi vet at et menneske ikke erklæres rettferdig på grunn av lovens gjerninger, men ved tro på Jesus Kristus, er også vi kommet til tro på Kristus Jesus, for at vi kan bli erklært rettferdig på grunn av tro på Kristus, og ikke på grunn av lovens gjerninger. For på grunn av lovens gjerninger blir intet kjød erklært rettferdig»* (Kjærs oversettelse. Til norsk av meg).*

Jan Oskar Butterud

Kilde: Bibel, NB 88. Sangboken *Syng for Herren*. Lunde forlag og bokhandel.

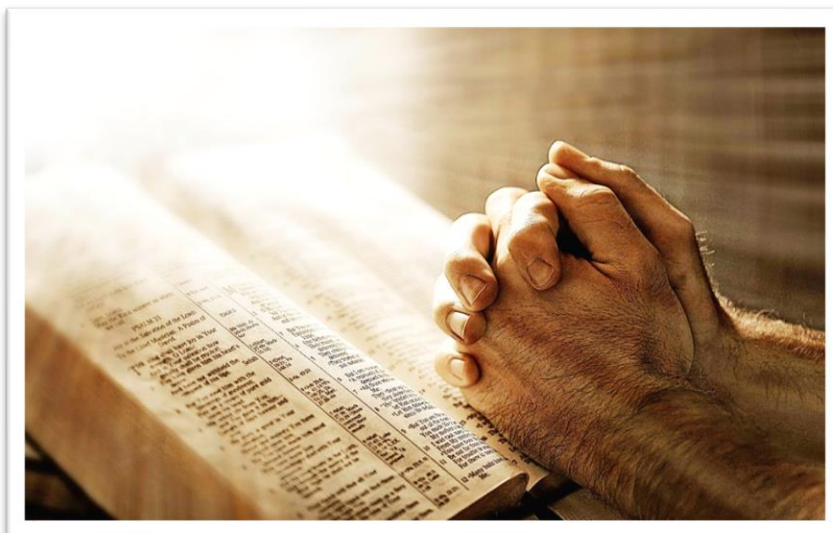
Torben Kjær. *Galaterbrevet. Credo kommentaren*. Kolon, 2021.

Vitnesbyrd

Fra Hildegunn Fjære, våren -24

Ei dame jeg kjenner hadde bønnemøter i bedehuset; helt alene, fikk jeg høre. Noen ganger kom enkelte andre sammen med henne for å be. Ho fortalte meg at ho gikk regelmessig til gudshuset for å be for menigheten, både for de som bodde i Norge, og de som var utsendt til misjonsmarken. Dette pågikk over flere år, og jeg kjente på en lengsel etter å være med. Da noen fortalte meg at ho bad Guds Ord rett inn i bønnene sine, kjente jeg at dette var noe jeg måtte få del i. Jeg ble mottatt av henne med stor glede og takknemlighet. Siden har Gud lagt til enda flere i denne bønnegruppa, og vi kjenner på en enhet som bare Gud kan gi oss.

Bønnemøtene har fast struktur, taushetsplikt, og ingen mat. Vi vil ikke la oss forstyrre av noe. Møtet starter med at vi sammen leser Hebreerbrevet 12, 22-24: *Men dere er kommet til Sions berg, til den levende Guds stad, det himmelske Jerusalem, til englenes myriader, til høytidsskaren og menigheten av de førstefødte som er oppskrevet i himlene, til en dommer som er alles Gud, og til de fullendte rettferdiges ånder, til Jesus, mellommannen for en ny pakt, og det rensende blod som taler bedre enn Abels.*

Dermed er vi i Himmelen; sammen med alle de hellige, som fryder seg over at vi kom. Sammen med myriader av engler, Jesus og Gud. Vi står på hellig grunn, og bøyer oss for bibelens sannheter. Deretter leser vi bibelavsnitt som lederen har fått ro for at vi skal lese. I tillegg ber vi en ny salme for hver gang.

En gang skjedde det da vi leste om teltene som skulle utvides. Jes 54, 2: *Utvid plassen for ditt telt, og la dem spenne ut teppene til din bolig, hold ikke igjen! Strekk dine snorer langt ut, og gjør dine teltplugger faste.* Venninna mi så for seg dette, og gjorde ringer med hendene sine. Da så jeg det også for meg, og vi undres sammen. Hva betyr dette i vårt liv?

En annen gang var det historien om Hiskia. Jes 38, 5: *«Gå og si til Hiskia: Så sier Herren, din far Davids Gud: Jeg har hørt din bønn, jeg har sett dine tårer. Se, jeg legger femten år til din alder, og videre fra vers 7: Dette skal du ha til tegn fra Herren på at Herren vil holde det han nå har lovt: Se, jeg vil la skyggen gå tilbake så mange trinn som den har flyttet seg med solen på Akas' trapp, ti trinn. Så gikk solen tilbake ti av de trinnene den hadde gått ned.* Igjen kjente jeg at jeg stod på hellig grunn. Jeg bøyer meg for denne allmektige Gud som har all makt i himmel og på jord. Tenk at han lot skyggen gå tilbake i trappa! Han styrte altså sola. Dette er sterkt! Hvem kan stå seg imot ham?

En annen gang var det brutt ut krig i Ukraina, og jeg var urolig for verdenskrig. Jeg tenkte på de mange kjære som ikke har tatt sin tilflukt til Jesus. Vi leste sammen om Jesus Kristus, det troverdige vitne, den førstefødte av de døde og **HERSKEREN OVER KONGENE PÅ JORDEN**. Åp. 1, 5. Jeg bøyer meg for deg! Videre står det at han elsker oss, og løste oss fra våre synder med sitt blod.

Han gjorde oss til et kongerike, til prester for Gud, sin Far - ham være æren og makten i all evighet. Og jeg istemmer AMEN!

Så var det dette med Jesu blod som taler sterkere enn Abels blod roper om hevn, men Jesu blod taler om en forsonet Gud.

Å, dette dyrebare Jesu blod! Det er så spesielt! Det er fullkomment! Det er så hellig og rent! Det er selve redningen for hele menneskeslekten: Jeg er så uendelig glad i dette blodet! Å, vi ber så inderlig innfor Guds trone at dette dyrebare blod som har rensset fra all synd må bli kjær for alle våre kjære! Gud svarer med: *Nåde og fred fra ham som er og som var og som kommer. Nåde og fred fra de sju ånder som er for hans trone. Nåde og fred fra Jesus Kristus, det troverdige vitne, den førstefødte av de døde og herskeren over kongene på jorden. Han som løste oss fra våre synder med sitt blod. Og som gjorde oss til et kongerike, til prester for Gud, sin Far - Ham være æren og makten i all evighet. Amen. Åp. 1, 4-6.*

(Fortsetter under Perusiden).

Perusiden

Kallet kom med en 7-åring

Med dette i tankene (henvises til vitnesbyrd) gikk jeg med full fart innover gangen på den kristne skolen der jeg jobber.

Ute av døra til klasserommet står Naomi på 7.

Ho strålte opp, og sa: «*Hildegunn, kanskje du kan bli med oss til Peru?*». «*Kanskje det*», svarte jeg i samme glade tone. «*Du får si det til Jesus*», sa jeg. Ja, det ville ho gjøre. Samme dag skulle vi ha bønnemøte. Jeg fortalte om hendelsen, og vi noterte det på bønnelista vår. ‘Måtte Guds vilje skje’, var bønnen vår. Etter tre uker sa jeg på bønnemøtet at ‘nå stryker vi dette spørsmålet. Spørsmålet ligger hos Gud, og jeg har ikke hørt noe mer’.

Rett før jul kom Naomi igjen bort til meg i skolegården med et ønske. Ho ville at jeg skulle invitere hele familien hennes hjem til meg. Jeg svarte at ‘jeg kjenner ikke dere, men jeg kan jo sende en melding til mora di’. Jeg skrev: *God morgen! Naomi er så skjønn og ærlig. Ho har lyst til å komme på besøk til meg. Så hjertelig velkommen på mandag eller tirsdag kl 18, om dere vil og kan. Hva tenker dere om det? Mvh Hildegunn.* Mora svarte: «*Ååå, så koselig. Tusen takk! Naomi har snakka om deg, vet du. Vi tar gjerne en kveldstur på mandag.*»

Dermed kom de, og vi hadde grøt med mandel i, for det var like innunder jul. Etter maten ville barna inn i stua, og jeg kunne sitte på mitt eget kjøkken og fortelle Rode og Håkon både om bønnegruppa og om bønneemnet vi hadde strøket. De så da først på hverandre, og deretter på meg. De ville at dette bønneemnet skulle tilbake på bønnelista.

Vi satt på bønneemøtet senere og bad om at Gud måtte drive arbeidere ut til sin høst! Matt 9, 38. Da slo et spørsmål ned i meg: *Er det meg vi ber for nå?*

Slik gikk det til at det impulsive spørsmålet fra denne vesle jenta ble til et kall om tjeneste for de i Peru. Det ble skrevet søknad om permisjon fra jobben min. Overskriften ble: 'Søknad om et sabbatsår'. Der fikk jeg 'ja', og hos mine nærmeste fikk jeg 'ja'. Dermed ble svaret mitt **'ja'**.

Nå gleder jeg meg til å starte reisen, og komme i gang den 16. juli 24. Oppgaven med hjemmeundervisning på misjonsstasjonen venter. Jeg gleder meg spesielt til å delta i allsangen på møtene. Tenk at de synger de samme sangene som vi er så glade i, bare at de synger på spansk! Her vil jeg blande inn min stemme. Med Gud ved min side ser jeg fram til alle oppgavene som venter på akkurat meg.

Mvh

Hildegunn

På gjensyn!

Redaksjonen hilser dere med Matteus 1:23:

'Se, jomfruen skal bli med barn og føde en sønn,
og de skal gi ham navnet Immanuel ~ det betyr:
Med oss er Gud. '

